

ימי חסן בק

סוף 1917. המלחמה נמשכת. המצב נעשה יותר ויתר קשה. בהיותך אדם צעריר אתה נחשד תלמיד כעריק, עם התעוזות ובcludיהן. כל שוטר יכול לעצך, וביחוד כשי יש סיבה לסתור ממן כספ. וכך, כל אחד בצאתו מהבית החזיק בכיסו מטבע, לכל מקרה.

כאשר התחילה תקופת ניל"י והרדיפות מצד השלטון על היישוב גברו, ירד מהפרק כל עניין התעוזות האוסטריות שעד אז שימשו לנו הגנה כלשהי. בימים ההם החלטתי לעזוב זמנית את מטולה ולרדת לגליל התחתון, חשבתי שבין קהיל גדול יותר תהיה אפשרות להסתדר. תחנתי הראשונה הייתה בנהר. למרגלות חצר הקבוצה, על שפת הים, הוצבו מספר צרייפים, כאחד מהם גרו שני חברי קבוצת הרועים, אברטזון ופלישר, מוכרים לי היטב משכנוטע במטולה.

המחסור היה גזול בימים ההם, אבל לא הייתה שאלת הארכה. ההליכה למקום הייתה דבר נפוץ. אתה הולך ברגל מישוב אחד לשני נכנס למטבח הכספי, מתישב ליד השולחן ואיש לא שואל שאלות. כך גם במשקי הזרים האחרים לאורך הדין. ללון בכלל אין נעה. בקייז אתה מתעטף בעבאייה אם יש לך - על הגורן - וישן. ובחורף - באתבן כלשהו. וכך התקבלתי בשומה בצריך הדל של שני החברים שהזכרתי.

באוטו לילה, בשעה מאוחרת, הגיעו עגלה וממנה פורק מטען ניכר של רובים וגם ארגו נפט³³ ים כדורים.

כל הכבודה הוכנסה לצריף שלנו אל מתחת לאחת המיטות. היה זה נשק, רובים וכדוריכט, שנרכש על ידי אנשי "השומר" מהבדואים שהיו אוספים אותם בשדות הקרב בדרום. (בעיקר ממתקפת האנגלים על עזה שנכשלה. האנגלים השאירו אחריהם הרבה חלליים על ציודם).

והנה בערב השני מופיעים כמה בחורים ומספרים שקבוצת חסן בק³⁴ מקיפה את המושבה כנרת ויש להסתלק מהמקום.

בעוד חברי המומיים ולא יודעים מה לעשות עם הנשק, הופיע אחד מאנשי הקבוצה עם הוואה להעיר את הנשק לסליק שהוכן בחלוקת הירקות של חנה מייזל³⁵ על ד שדרת הבrossoים.